

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 47

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

24 Νοεμβρίου 2024

*«οὐδέν γλυκύτερον τοῦ προσέχειν ἐντολαῖς Κυρίου»
(Σοφ. Σειράχ 23,27).*

Ὁ σοφός Σειράχ στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀναφωνεῖ: «Δέν ὑπάρχει τίποτε γλυκύτερο, ἀπό τό νά προσέχει καί νά τηρεῖ κανεῖς τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου», «ίδού ὁ Κύριος ἐντέλλεται» διαλαλεῖ ὁ Προφήτης Ἀμός (6, 12) καί ὁ Δαβίδ ὁ μελωδός ψάλλει: «ὅλες οἱ ἐντολές σου εἶναι ἀληθινές» (Ψαλμ. 118,86) «Κύριε, ὀδήγησέ με στό δρόμο τῶν ἐντολῶν σου» (Ψαλμ. 118,35).

Στή σημερινή Εὐαγγελική περικοπή ἕνας φιλομαθής πλούσιος νέος ἐρωτᾷ τόν Κύριό μας: «τί ποιήσας ζωήν αἰώνιον κληρονομήσω;». Καί ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου «τάς ἐντολάς οἶδας» τίς ἐντολές τίς γνωρίζεις, τόν παραπέμπει δηλαδή στόν ἠθικό Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπισφραγίζοντας ἔτσι τό αἰώνιο κῦρος της. Καί σέ ἄλλο σημεῖο ὁ Κύριός μας θά πεῖ ἐκεῖνα τά ἀθάνατα λόγια: «Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἢ τούς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλά πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17). Δέν ἐπρόκειτο νά κατεδαφίσει τόν παλαιό Νόμο, ἀλλά θά τόν τελειοποιούσε. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος γιά νά κάμει πιό σαφή καί πιό κατανοητή τήν μεγάλη ἀξία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μεταχειρίζεται στό λόγο του, τήν εἰκόνα τοῦ μαστοῦ καί τοῦ θηλασμοῦ. Ὁ μαστός τῆς μητέρας ἀπό τήν στιγμή τοῦ ἀποθηλασμοῦ τοῦ παιδιοῦ της σχεδόν εἶναι ἄχρηστος (ἐννοεῖται γιά τό παιδί πού μεγάλωσε). Μέ τί εἰρωνεῖες (τρόπος τοῦ λέγειν), ἀποτρέπουν οἱ γονεῖς τό παιδί πού θά θελήσει νά ξαναγυρίσει στήν παλιά συνήθεια. Τώρα δηλαδή ἡ εὐλογημένη καί χρησιμότατη μέχρι πρῖν λίγο μητρική θηλή δέν χρειάζεται πλέον. Ἐτσι ἀκριβῶς συνέβη καί μέ τήν Παλαιά Διαθήκη. Ἡ στερεά τροφή τῆς Καινῆς Διαθήκης παραμέρισε τό γάλα τῆς Παλαιᾶς. Ἐπομένως, τό ὀρθόδοξο φρόνημα σχετικά μέ τόν ἱερό σύνδεσμο τῶν δύο Διαθηκῶν εἶναι, σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Πατέρες μας, τούς ἀπλανεῖς καί σοφούς ὀδηγούς μας, ὅτι

Ένας είναι ο Νομοθέτης και της Παλαιᾶς και της Καινῆς Διαθήκης.
Ο Θεός!

Ο πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου ἀγαποῦσε τόν Θεό και ἀπό ἀγάπη τηροῦσε τίς ἐντολές του. Αὐτή ἡ ἀγάπη του τόν ἔκανε νά ζητήσῃ τό τέλειο, τό ὁποῖο τελικά δέν κατώρθωσε, ἐπειδή μαζί μέ τό Θεό ἀγαποῦσε και τά πλούτη του, τά ὑλικά ἀγαθά. Τί τό ὄφελος, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ἂν ἓνα κάστρο εἶναι ἀπό ὅλα τά μέρη ἀσφαλές και σίγουρο, ἔχει, ὅμως, μιᾶ ἀφύλακτη πόρτα σέ ἓνα μέρος του; Ἀπό ἕκεῖ μπορεῖ νά μπεῖ ὁ ἐχθρός κάποια στιγμή και νά θανατώσῃ αὐτούς πού βρίσκονται μέσα. Ὁ Κύριός μας εἶπε στό νέο, ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση για τήν εἴσοδό του στή ζωή τοῦ Θεοῦ. «Εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν, τήρησον τάς ἐντολάς» (Ματθ. 19,17). Μόνον ἐκεῖνος, πού τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει τήν ἀγάπη και τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Κύριός μας τόνισε στήν Ἀρχιερατική Του προσευχή: «Ἐάν τάς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τάς ἐντολάς τοῦ Πατρός μου τετήρηκα και μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ» (Ἰω. 15,10). Δέν εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Κυρίου δέσμευση, ἀλλά νόμος ἐλευθερίας. Ὅποιος, ὅμως, τόν ἀκολουθήσῃ μέ ἐλευθερία και ἀγάπη, αὐτός «ἔξει θησαυρόν ἐν οὐρανῶ» (Λουκ. 18,22), πλοῦτο αἰώνιο.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη σημειώνει: «Ἐδῶ κατά τόν καιρόν αὐτόν τοῦ ἀντιχρίστου δεικνύεται ἡ ὑπομονή και ἐγκαρτέρησις και ἀντοχή τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ και κρατοῦν τήν πίστιν πρὸς τόν Ἰησοῦν» (14, 12).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του: «ὁ μέν νόμος ἅγιος και ἡ ἐντολή ἀγία και δικαία και ἀγαθή» (7, 12) στόν δέ μαθητή του Τιμόθεο παραγγέλει: «νά διατηρήσῃς τήν ἐντολή πού ἀνέλαβες εἰς τό βάπτισμα και τήν χειροτονία σου ἄσπιλον και ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Τιμ. 6,14).

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος γράφει: Ὁ Θεός εὐχαριστεῖτε στίς προσευχές ἐκεῖνες πού προσφέρονται μέ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητάς μας. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ ὑποταγή στίς ἐντολές Του.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος διδάσκει: Ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης πρὸς τά λόγια τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτει τήν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης πρὸς τόν ἴδιο τόν Θεό. Ὁ Θεός κρύβεται μέσα στά λόγια Του, μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι.

Αναζητῶ, λοιπόν, τόν Θεό σημαίνει ὅτι «κυνηγάω» τίς ἐντολές, προκειμένου νά τίς κάνω ἔνδυμα καί σπίτι μου, καί νά ἐνοικήσω σέ αὐτές.

Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ καταθέτει: Οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου περικλείουν τήν Αὐτο-αποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ὅσο βαθύτερα εἰσχωροῦμε στό πνεῦμα τους, τόσο περισσότερο γίνεται συγκεκριμένη σέ ἐμᾶς ἡ θεά τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν οἱ ἐντολές αὐτές, κατά τήν εὐδοκία Του, γίνουν ἡ μόνη ἀρχή ὅλου τοῦ εἶναι μας, προσκαίρου καί αἰωνίου, τότε καί ἐμεῖς θά ὁμοιωθοῦμε πρός Αὐτόν, «γιατί θά Τόν ἰδοῦμε ὅπως εἶναι».

Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ἀνακεφαλαιώνει: Οἱ πιστοί πού τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέχονται τή Χάρη Του. Καί ὁ Θεός εἶναι “ὑποχρεωμένος” νά τούς βοηθάει μέσα σ’αὐτά τά δύσκολα χρόνια.

Χριστιανοί μου,

τό Δεσποτικό Στόμα μᾶς φωνάζει: «Μείνατε σέ Ἐμένα γιά νά μένω καί ἐγώ σέ σᾶς, διότι χωρίς Ἐμένα καί χωρίς νά ἔχετε τήν ζωτική δύναμη πού πηγάζει ἀπό ἐμένα, δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα γιά τήν δικαίωση καί τόν ἔξαγιασμό σας» (Ἰω. 15, 4-5). Ἐμεῖς, τά σοφά Του δημιουργήματα, εἴμαστε πλασμένοι γιά νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια Βασιλεία Του. Δέν ἔχουμε παρὰ νά κάνουμε ὅ,τι δυσκολευόταν ὁ νέος τοῦ Εὐαγγελίου, νά τηροῦμε τίς θεῖες Ἐντολές, τά σωτηριώδη διδάγματα τοῦ Σωτῆρα μας· νά μήν λυσιμονοῦμε, ὅτι μέ αὐτές πρέπει νά μεταμορφωθοῦμε. Νά γίνουμε καινούργιοι ἄνθρωποι, νά ἀποβάλουμε τά πάθη, τίς κακές μας ἐπιθυμίες καί νά γίνουμε φιλόθεοι καί φιλάδελφοι, συνωδά μέ τήν προσευχητική ἱκεσία τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ: «Δές, Κύριε, ὅτι ἐγώ ἀγάπησα μέ ὅλη μου τή καρδιά τίς ἐντολές Σου· κατά τό μέγα ἔλεός Σου, χάρισέ μου ἀσφαλῆ καί μακράν τήν ζωήν μου» (Ψαλμ. 118,159). Ἀμήν!